

PHẦN IV

Đông Giao về thành phố hai ngày. Dù sao thì cô không thể không về nhà. Thả cô xuống xe, Hoàng Huy bấm chuông giùm cho cô rồi nói:

- Em vào nhà đi nhé! Anh về nhà Hồng Trang. Nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.

Huy nắm tay Đông Giao siết nhẹ rồi buông ra:

- Đừng quá lo lắng. Em sẽ vượt qua tất cả mà. Mẹ em đang đứng về phía em.

Đông Giao cười với người yêu:

- Chút nữa em sẽ điện thoại cho anh.

Cửa nhà Đông Giao mở ra. Cô vẫy tay chào Huy, ra hiệu cho anh đi đi rồi mới bước qua cánh cổng:

- Mẹ!

- Giao!

Hai mẹ con ôm choàng lấy nhau xúc động:

- Đi đâu vậy hả con? Mẹ cứ lo cho con mãi.

Lần đầu tiên ở trong vòng tay mẹ. Đông Giao chợt nhận ra mẹ cũng yêu cô bằng cả tâm lòng người mẹ. Cô rúc vào ngực mẹ:

- Con xin lỗi đã làm cho mẹ lo lắng vì con.

- Con về nhà thế này là mẹ đã mừng lắm. Hai tháng nay, con sống ở đâu thế?

- Da, con ra đến miền Trung lận đó mẹ. Mẹ có khỏe không?

Bà Lam lắc đầu. Đông Giao xót xa nhìn. Mẹ có vẻ già đi nhiều quá.

- Con về nhà rồi ở luôn ở nhà chứ hả Giao?

- Mẹ ơi! Con còn phải làm việc cho người ta trên đó nữa, làm sao mà ở nhà luôn được hả mẹ.

- Vậy là con sẽ đi. Tất cả đều bỏ đi hết, chỉ còn lại mẹ một mình cô độc. Bà thùy nhiên thì đã sắp sinh con cho ba con, chỉ có mẹ là người phụ nữ không có khả năng sinh sản. Tại sao ông trời lại luôn bắt công với mẹ như thế.

Đông giao chau mày:

- Mẹ còn có con kia mà. Thôi được rồi, nếu như mẹ muốn con ở lại thì con sẽ nghe lời. Nhưng thực ra thì con thích được làm những công việc mà con yêu thích. Thật sự con yêu thích công việc đó lắm mẹ à.

- Mẹ sẽ không bắt buộc con phải ở bên cạnh mẹ mãi đâu, nhưng nếu con hiểu là vì mẹ quá cô đơn nên mới ngã vào vòng tay của người đàn ông khác.

Nhưng cuối cùng thì mẹ đã hiểu rằng, ông ta chỉ lợi dụng mẹ mà thôi. Còn ba con thì suốt đời không thể tha thứ cho mẹ. Ông ấy chẳng thà sống với một người phụ nữ khác. Ông ấy thù hận mẹ. Cô ta chết đã hai mươi năm, có phải là một mình mẹ có lỗi đâu. Ớt nào mà ớt chẳng cay, mẹ ghen tuông với người phụ nữ khác cũng là chuyện thường tình thôi mà.

Đông Giao nhìn gương mặt đau khổ của mẹ mà suy nghĩ ngẩn ngơ. Cô không thể hiểu những điều bà nói là như thế nào, cô cũng không biết mình nên bênh vực cho ba hay cho mẹ đây.

- **Ủ**a, Đông Giao!

Thùy Nhiên vội mở cửa cho Đông Giao vào, chị ta vui mừng nói:

- Ba Giao mong giao lắm đó. Vào trong nhà với ba đi.

Đông Giao tinh nghịch đưa tay xoa nhẹ lên bụng thùy nhiên:

- Em sắp có em, thật không ngờ đó.

- Chị đi siêu âm, thì ra là con trai đó. Ba Giao cũng mừng lắm.

- Vậy là em sắp có em trai rồi.

- Ủ.

Ông Quang vừa ra đến, thấy Đông Giao, ông nhăn mày nói:

- Chị về rồi đó hả con? Hai tháng nay con bỏ nhà ra đi làm ba lo muốn chết. Mới lúc này, thằng Minh Vũ có đến tìm con. Ba nói là ba không biết con đang ở đâu, nó nhắn lại là muốn gặp con gấp. Nghe nói là con đã nộp đơn xin ly hôn rồi phải không?

- Dạ. Luật sư nói là chắc chắn con sẽ thắng kiện.

- Minh Vũ nó sẽ không được hưởng gia tài đó con.

- Chuyện đó là chuyện của anh ta. Chẳng lẽ ba lại muốn con gái ba về làm vợ cho một tên đồng tính hay sao chứ?

- Dĩ nhiên là ba đâu có muốn. Nhưng mà mẹ con...

- Con đã thuyết phục mẹ bán căn nhà đang ở để trả nợ, tìm một căn nhà nhỏ hơn để ở là được rồi, phải không ba?

- Cũng được. Tiếc là bây giờ ba cũng không thể gì được cho mẹ con cả. Bà ấy hận ba lắm. Ba cũng hận bà ấy dù người chết thì đã chết rồi.

- Ai chết hả ba?

- Con ngồi xuống đó đi. Con dù gì cũng đã hai mươi rồi, ba cũng không muốn giầu con thêm nữa. Sự thật là mẹ con không phải là người đã mang nặng đẻ đau sinh ra con. Bà ấy vô sinh mà.

Đông Giao sừng sốt nhìn cha. Cô chợt nhớ đến những lời mẹ nói hôm qua. “Mẹ suốt đời là người phụ nữ vô sinh. Tại sao ông trời luôn bắt công với mẹ?”.

- Ba! Vậy ai là người đã sinh ra con?

- Bà ấy đã ôm em của con và trảm mình xuống sông tự tử mất rồi.

Đông Giao ôm ngực lão đảo. Một sự thật kinh khủng mà cho đến hai mươi năm sau cô mới biết được. Đông Giao sụp xuống nghẹn ngào:

- Tại sao mãi cho đến bây giờ, ba mới chịu nói cho con biết hở ba?

- Ba định mãi mãi không nói, nhưng... Con cũng cần phải biết một điều là mẹ Lam của con luôn xem con như con ruột của mình.

- Con biết.

Ông Quang khẽ khép mắt lại, bên trong Thùy Nhiên cũng đã lịch sự rút vào phòng để hai cha con Đông Giao tự nhiên tâm sự với nhau.

Tiếng ông thật khẽ, giọng đầy vẻ đau khổ...

- Bác sĩ nói vợ con vô sinh, vậy con tính như thế nào đây Quang? Nhà mình không thể tuyệt tự, tuyệt tôn.

Quang nhăn mặt:

- Không lẽ mẹ bảo con phải bỏ vợ mình hay sao?

- Mẹ không buộc con phải bỏ nó, nhưng nó phải biết nhường một bước.

- Ý mẹ là sao?

- Con biết con bé Nga chứ?

Quang cố nhớ nhưng không thể, anh lắc đầu:

- Con không biết.

Nhà con bé ấy nghèo lắm, năm nay được mười tám, mười chín tuổi gì rồi. Mẹ muốn cưới nó cho con. Tuổi sửu hợp với tuổi gà lắm đó con.

Quang thở dài:

- Mình xin con nuôi cũng được mà mẹ.

Bà hai trợn mắt:

- Sao được. Mẹ muốn đứa cháu đó là máu mủ ruột thịt của con. Con đừng lo, mẹ sẽ có cách thuyết phục con Lam.

- Con không thích trong nhà xào xáo.

- Đứa nào dám lộn xộn, mẹ đập chết chứ ở đó...

Cô gái được dẫn đến ra mắt ông khá duyên dáng mặn mà. Là con gái nhà nghèo mà nước da trắng trẻo, mặt mũi xinh xắn.

Sau một đám cúng cơm nhỏ như ra mắt, cô gái đó về làm vợ Quang. Đêm động phòng, cô cứ e thẹn. Chính sự e thẹn này đã làm hấp dẫn ông Quang. Những ngày tháng chung sống hạnh phúc bên cô vợ mới khiến ông quên hẳn bà Lam. Cũng có đôi lúc ông chạnh lòng muốn bước sang phòng Lam nhưng lại bị mẹ mình chặn lại.

- Không được. Mẹ chỉ cho phép con trở qua đó khi con Nga mang thai mà thôi.

Hai tháng sau ngày cưới, Nga mang thai. Đó quả là những ngày tháng hạnh phúc nhất của đôi vợ chồng trẻ. Họ quấn quýt lấy nhau như hình với bóng không rời xa.

Ngày khai hoa nở nhụy, không phải một mà là hai, hai đứa bé gái.

Đông Giao kêu lên:

- Mẹ con sinh đôi?

Ông Quang gật đầu:

- Con và em con nhìn giống nhau như đúc. Hai đứa ra đời chỉ cách nhau mấy phút thôi. Tuy là gái, nhưng bà nội con cũng rất vui mừng. Bà cúng mừng đầy tháng linh đình. Lúc này, Lam dường như trở thành người thừa trong gia đình, nổi ghen tuông và đau khổ đã khiến cô nhúng tay vào tội ác.

Đêm ấy, sau khi chị em con ra đời được khoảng sáu tháng thì mẹ Lam của con đã thuê một người đàn ông, đó là người tình cũ của mẹ con tìm đến van xin mẹ con hãy ra đi với ông ta. Mẹ con không chịu và ông ta đã... Cưỡng bức mẹ con.

- Trời ơi!

Đông Giao ôm mặt, toàn thân cô run rẩy đau đớn.

Ông Quang cũng bật khóc:

- Trong lúc đau khổ tột cùng, mẹ con đã bé em con nhảy xuống sông kết thúc cuộc đời. Khi cả nhà đi tìm thì chỉ thấy còn lại đôi dép và lá thư tuyệt mạng. Mãi hơn mười lăm năm sau, ba mới gặp lại người đàn ông đó. Ông ta ân hận nên chịu nói ra sự thật, một sự thật hết sức phũ phàng. Nếu con là ba, thì con có đứng về phía mẹ Lam của con không Giao? Nhưng chuyện đã hai mươi năm trôi rồi, mẹ Lam con dù sao cũng đã yêu thương con như đứa con ruột thịt của mình, con hãy tha thứ cho bà ấy.

Đông Giao ngồi chết lặng. Cô không hiểu mình có thể tha thứ cho người đã hại chết mẹ ruột của mình chỉ vì sự ghen tuông của đàn bà hay không?

Suy cho cùng, chính cuộc đời bà cũng đầy bất hạnh, sự bất hạnh mà không một ai muốn mình gặp phải.

Rời nhà cha, Đông Giao không biết mình phải đi đâu. Lúc này cô chỉ muốn được ở một mình, để suy nghĩ và chìm đắm với nỗi đau một mình. Một nỗi đau mà mãi hơn hai mươi năm sau cô mới được biết.

Người em song sinh của cô nào có tội tình gì đâu mà phải chết lúc chưa tròn một tuổi. Mẹ Lam ơi! Con đã từng thương yêu mẹ vô cùng nhưng trong hoàn cảnh này, con thật sự thấy mình không thể tha thứ cho mẹ được.

- Giao!

Hoàng Huy thắng xe ngay bên cạnh Đông Giao, anh lo lắng nhìn cô:

- Sao em không điện thoại cho anh khi về nhà vậy? Có chuyện gì xảy ra vậy em?

Nói như thế nào đây, Đông Giao ôm choàng lấy Hoàng Huy thốn thức. Anh vỗ nhẹ nhẹ lên vai cô rồi mở cửa xe diu cô ngồi vào. Đóng cửa xe lại, anh đi vòng qua bên kia. Lúc đã ngồi sau tay lái anh mới chậm rãi rút khăn chấm lấy nước mắt của cô.

- Minh Vũ làm khó em à?

- Em không biết phải xử sự như thế nào nữa cho phải. Về nhà nhìn thấy mẹ cô đơn, suy sụp, em đau lòng lắm. Nhưng rồi khi đến thăm ba, ông nói một sự thật rất cần phải cho em biết. Anh có nghĩ là em có một người mẹ nữa không? Và còn có thêm một người em gái song sinh nữa. Cả hai đều chôn thân trong dòng nước oan nghiệt lúc em em chỉ mới được vài tháng tuổi. Thủ phạm lại chính là người đã nuôi dưỡng em, là người mà em yêu kính. Em thật không biết mình là phải làm gì đây nữa?

Hoàng Huy ôm Đông Giao vào lòng. Anh để yên cho cô khóc cho thỏa thích. Hồi lâu, anh mới đẩy cô ra và lấy khăn lau nước mắt cho cô.

- Khóc được một lúc rồi, em thấy đã nhẹ nhàng hơn chưa?

Đông Giao phụng phịu:

- Rồi. Nhưng em vẫn chưa biết nên làm như thế nào đây. Anh chỉ cho em đi.

- Nghe anh nói nè. Đó là câu chuyện của hai mươi năm trước, dù em có ghét có oán hận mẹ em đến thế nào thì mẹ ruột của em và cô em gái của em cũng không thể sống lại được.

- Có nghĩa là anh muốn em cư xử với mẹ ở nhà như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay sao?

- Hai mươi năm nay có lẽ mẹ em cũng đã ăn năn hối hận lắm rồi.

- Nhưng đó chỉ là nỗi hối hận muộn màng thôi. Anh có biết không?

- Nếu em còn oán hận bà, mẹ và em gái của em cũng không thể sống lại được đâu.

- Tại sao anh cứ mãi bênh vực cho bà ấy vậy? Anh không biết là những gì em vừa biết đối với em là một cú sốc rất lớn hay sao?

- Anh biết chứ. - Hoàng Huy âu yếm hôn lên mắt người yêu - Nhưng hãy mở lòng ra đi em, em sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Đông Giao ngồi thừ người ra. Làm sao có thể cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn bây giờ. Lòng cô vẫn còn đang quá đau đớn. Giờ cô đã hiểu tại sao ba không thể tha thứ cho mẹ. Giữa họ lúc nào cũng là không khí nặng nề.

- Anh lái xe đi nhé!

Huy kéo nhẹ cho đầu Đông Giao ngả lên vai anh rồi cho xe chạy chậm chậm trên đường.

Đông Giao khép mắt lại, cô không muốn suy nghĩ gì hết.

Điện thoại reo, thấy Đông Giao ngồi yên, Hoàng Huy lấy điện thoại nghe giùm cô:

- Alô. Dạ Đông Giao đang ở đây với cháu bác ạ. Dạ. Giao! Em nghe điện thoại đi, mẹ em gọi cho em nè.

- Em không muốn nghe đâu. Anh tắt điện thoại đi.

- Em không nên cư xử với mẹ như thế.

Đông Giao giật luôn chiếc điện thoại trên tay Hoàng Huy, tắt máy và cất vào ví. Hoàng Huy lắc đầu:

- Lẽ ra em không nên cư xử với mẹ như thế.

- Ngày xưa lúc cư xử với mẹ ruột em, bà ta có được tử tế như vậy hay không?

- Nếu em nói như vậy thì anh quả là không còn gì để nói nữa.

- Tốt nhất là anh đừng nói gì hết. Đưa em đến nhà hàng Maxim đi. Em muốn nhảy một bữa thật đã cho quên hết.

Hoàng Huy thở dài cho xe chạy đi. Trong phút chốc, anh chợt cảm thấy Đông Giao thật xa lạ với mình.

Xe đến nhà hàng, Đông Giao vào trước, cô gọi hai ly rượu rồi ngồi nhìn mọi người. Cô không mấy thích không khí trong này nhưng giờ này về nhà chắc chắn cô sẽ khóc, sẽ mất ngủ suốt đêm nay mất thôi.

- Giao!

Minh Vũ kéo ghế ngồi đối diện với Đông Giao. Sự có mặt của Hoàng Huy bên cạnh Đông Giao cho anh hiểu tại sao cô lại bỏ mình. Phớt lờ như không thấy Hoàng Huy, Minh Vũ cười nhạt:

- Anh không nghĩ là gặp em ở đây. Hai ngày nay, anh tìm kiếm em khắp nơi.

Đông Giao lạnh lùng đáp lời:

- Tốt nhất là anh nên liên lạc với luật sư của tôi.

- Anh muốn nói chuyện riêng với em một chút, có được không?

- Cứ nói tại đây đi. Anh Huy không phải là người xa lạ gì.
- Hai người đã cặp bồ với nhau rồi phải không?
- Anh không cần biết chuyện đó. Nói tóm lại là cuộc hôn nhân giữa tôi và anh không thể tồn tại được.
- Em nghe lời người này mà rời bỏ anh sao? Trở về với anh đi Giao! Anh hứa sẽ chia cho em một phần ba tài sản mà anh được thừa hưởng từ bà nội. Anh không bắt em phải trả lời anh ngay bây giờ đâu, nhưng xin em hãy nói với luật sư của em, tạm thời hoãn lại chuyện xúc tiến ly hôn.

Hoàng Huy chen vào:

- Tôi nghĩ cậu không nên lung lạc Đông Giao bằng cách đó.

Minh Vũ tức giận đập mạnh tay lên bàn:

- Anh biết gì mà nói. Im miệng đi!

Hoàng Huy nhún vai:

- Ít ra thì tôi cũng biết cậu đang làm gì.

Minh Vũ đe dọa:

- Tôi có thể đưa anh ra tòa vì tội dâm quan hệ với vợ của tôi.

Huy cười:

- Anh cứ việc.

Biết không đâu lại Hoàng Huy, Minh Vũ đành đứng lên. Tuy nhiên, giọng anh ta vẫn tha thiết nói với Đông Giao:

- Anh mong em hãy suy nghĩ lại. Anh sẽ chờ điện thoại của em. Nhớ nhen!

Đông Giao lạnh lùng:

- Tôi sẽ không thay đổi ý định đâu. Anh đừng chờ uổng công.

Minh Vũ hầm hầm xô mạnh ghế bỏ đi. Đông Giao! Rồi có một ngày tôi làm cho cô muốn chết cũng không được muốn sống cũng không xong.

Đôi hàm răng Minh Vũ nghiến lại đầy căm tức.

Cô ca sĩ trên bục đang hát một bài hát ca ngợi tình yêu cho lòng Đông Giao thêm hắt hiu, não nề:

*“Tôi lắng đợi, nhịp lòng tôi đứng lại
Tôi cần tin, tôi khao khát được nhằm
Cho tôi mơ một ảo tưởng thâm trầm
Và mặc kệ nếu đó là dối trá”.*

Gặp nhau ở phiên tòa, Minh Vũ cố vớt vát một lần cuối cùng:

- Anh xin em nghỉ lại đi Đông Giao. Em thật điên khi muốn ly hôn với anh. Từ chối một món tiền lớn như vậy, nó có thể giúp ba mẹ em trả nợ và giữ lại căn nhà.

Đông Giao lạnh nhạt:

- Anh đừng nói nữa, tôi không nghe đâu.

Đông Giao xoay người đi. Cô ngạc nhiên khi thấy mẹ xuất hiện ở phiên tòa:

- Mẹ!

Từ hôm biết chuyện cho đến nay, cô và mẹ không gặp lại nhau, đúng hơn là Đông Giao cố tránh mặt mẹ.

- Mẹ muốn nói chuyện với con.

- Con phải vào trong. Sắp đến giờ tòa xử rồi. Một lát về hãy nói chuyện sau, được không, mẹ?

- Mẹ chỉ cần nói vắn tắt thôi. Cha của Hoàng Huy là ông Nguyễn Huy Hồ, chính là người đó... Năm xưa mẹ đã thuê làm nhục mẹ ruột của con. Con không thể quá thân cận với Hoàng Huy.

Đông giao sừng người:

- Con không hiểu.

- Con có thể hỏi cha của hoàng Huy.

Bà lam bỏ đi. Đông Giao ngẩn ngơ nhìn theo. Cô vụt chạy theo bà Lam:

- Mẹ! Có phải là như thế thật không?

- Con có thể hỏi điều này từ những người trong cuộc.

Họ là ai? Đông Giao đứng lại. Nguyễn Huy Hồ. Quên cả phiên tòa sắp bắt đầu, Đông Giao hấp tấp chạy ra đường.

Cô chạy ào vào phòng cha.

- Ba!

- Ủa! Không phải là sáng nay con phải dự phiên tòa xử ly hôn hay sao?

- Con chỉ muốn ba trả lời con điều này, ông Nguyễn Huy Hồ, có phải là người... Đã với mẹ ruột của con hai mươi năm về trước, có phải không?

- Con cũng biết chuyện này nữa à?

Chỉ một câu đơn giản của ba cô thôi, nhưng đã đủ để cho Đông Giao hiểu đó hoàn toàn là sự thật. Nguyễn Huy Hồ chính là kẻ đã làm cho mẹ cô phải nhục nhã nhảy sông tự tử. Đông Giao bật khóc bung mặt chạy đi.

- Đông Giao!

Mặc cho ông Quang réo gọi sau lưng, Đông Giao vẫn cứ chạy đi. Cô hiểu rằng tình yêu của mình đã đến lúc phải chấm dứt, trừ phi cô tha thứ được cho kẻ đã hại chết mẹ ruột mình.

- Đây là tiền của mẹ như con đã hứa.

Minh Vũ đặt vào tay bà lam một phong bì tiền. Bà Lam cầm lấy rồi ngập ngừng hỏi:

- Mẹ muốn biết là con có yêu Đông Giao thật lòng hay không Vũ?

- Dĩ nhiên là con yêu cô ấy rồi. Vì yêu nên con mới không muốn ly hôn với cô ấy chứ mẹ.

- Vậy thì mẹ cảm ơn con. Thực lòng mẹ không muốn làm chuyện gì có lỗi với Đông Giao cả. Tuy bây giờ nó không còn yêu thương mẹ như ngày xưa nữa, nhưng mẹ vẫn xem nó như nóm ruột của mình.

- Con biết mà mẹ. Mẹ thương Đông Giao như thế nào thì con cũng yêu Đông Giao bằng chừng ấy. Chỉ tại có Hoàng Huy xen vào. Tuy nhiên, vì tình yêu con sẵn lòng tha thứ lỗi ngày xưa cô ấy đã bỏ con mà đi ngay trong đêm tân hôn. Thôi, con về đây.

Vừa quay ra Minh Vũ đã chạm ngay mặt ông Quang. Tuy nhiên anh ta vẫn thản nhiên chào ông rồi đi luôn ra cửa.

Ông Quang cúi kính hỏi bà Lam:

- Đông Giao đâu? Nó có về nhà hay không?

Bà Lam cúi đầu:

- Nó vừa đến tìm ông à?

- Tôi thật không hiểu tại sao nó lại biết tên Huy Hồ.

- Ông có chắc không?

- Có. Nhưng tôi không biết là có chuyện gì xảy ra.

- Tốt nhất là ông không cần hiểu.

- Tòa đã xử ly hôn chưa vậy?

- Chưa.

- Có phải là bà lại đang mưu tính chuyện gì nữa hay không?

- Tôi chẳng làm gì cả. Chỉ đơn giản là tôi không muốn nó ly hôn mà thôi.

Ông Quang bắt đầu lờ mờ hiểu ra nguồn cơn.

- Lẽ ra bà không nên nói cho nó biết. Mọi chuyện xảy ra đối với nó đã là quá sức chịu đựng rồi. Bà đã nhận của Minh Vũ bao nhiêu tiền rồi hả?

Bà Lam lạnh lùng:

- Tốt hơn hết là ông nên quan tâm chuyện của ông và cô vợ của ông mà thôi.

- Nhưng Đông Giao vẫn là núm ruột của tôi.

- Thế chẳng lẽ ông muốn nó lấy con trai của người từng là người tình của mẹ nó?

Chợt hiểu, ông Quang gầm lên:

- Khôn kiếp! Bà đúng là loại gái độc không con. Tâm địa đúng là xấu xa hơn đồ rắn rết.

Đôi mắt bà Lam ánh lên tia lửa căm hờn:

- Chính ông đã khiến xui tôi trở nên như vậy đó.

Ông Quang lùi lại. Đối với người vợ cũ này, thật sự bây giờ tình không có mà nghĩa cũng không.

Nhìn thấy Đông Giao, Hoàng Huy vui mừng đứng ngay dậy:

- Em lên sao không gọi điện thoại cho anh ra đón em. Tòa xử xong chưa em? Minh Vũ chắc hẳn phải...

- Em muốn gặp ba anh.

Nét mặt của Đông Giao căng thẳng quá mà mãi đến bây giờ Hoàng Huy mới nhận ra. Anh lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy em?

- Ừa, Đông Giao! Cháu mới về hả?

Ông Hồ bước ra vui vẻ hỏi. Đông Giao nhìn ông dăm dăm:

- Cháu có một chuyện muốn hỏi bác.

- Có chuyện gì vậy cháu?

Ông hồ ngồi xuống ghế chờ đợi, nhưng Đông Giao vẫn không thôi nhìn ông.

- Bác có biết người phụ nữ nào mang tên Ngọc Nga hay không? Quê bà ta ở Cần Giờ đó.

Mặt ông Hồ thoáng biến sắc:

- Cháu... Hỏi bác như thế là có ý gì vậy giao?

Đông Giao lạnh lùng:

- Cháu chỉ muốn bác trả lời cháu có hay không thôi.

Huy ngỡ ngác nhìn hai người:

- Em có thể cho anh biết là có chuyện gì xảy ra hay không vậy Giao?

Mặt Đông Giao tái xanh, đôi mắt chột rục lên vẻ căm hờn:

- Bác có quen với người phụ nữ đó, đúng không bác? Hai mươi năm trước, có một người đã thuê bác cưỡng bức người phụ nữ tên Nga ấy, đúng không?

Toàn thân ông Hồ run lên. Ông đưa tay lên ôm ngực mình:

- Chuyện đã hai mươi năm rồi, nhưng cho đến bây giờ bác vẫn luôn ân hận. Bác không bao giờ dám nghĩ cô ấy vì chuyện đó mà tự tử.

Quá đủ rồi! Đông Giao khép mắt lại, trái tim cô đau dữ dội. Cô nên cư xử như thế nào đây?

- Đông Giao!

Hoàng Huy lo lắng nắm cánh tay Đông Giao:

- Anh không biết phải nói với em như thế nào về chuyện xảy ra ngày ấy. Ba anh đã từng nói với anh là trong cuộc đời ông, ông ân hận nhất là đã làm cho một người phụ nữ chết vì mình. Thực sự anh không ngờ người phụ nữ đó có quan hệ với em.

Đông Giao gạt tay Huy ra. Cô lùi dần ra sau rồi quay lưng chạy đi. Hoàng Huy đuổi theo:

- Em đi đâu vậy giao?

- Anh nghĩ là em có thể ở đây nhìn mặt ba anh được sao? Hay là có thể tiếp tục yêu anh và xem như không có chuyện gì xảy ra?

Huy lúng túng nói:

- Anh không có ý đó, nhưng... Em cũng cần phải bình tĩnh lại một chút. Có thể em không tha thứ cho ba anh, cho mẹ lớn ở nhà nhưng anh yêu em, anh quan tâm đến em mà.

Đông Giao cười nhạt:

- Anh yêu con người thực sự của em hay chỉ là yêu em qua hình bóng của Nguyễn Phương? Chúng ta chia tay đi, đừng bao giờ gặp lại nữa. Vĩnh biệt!

Hoàng Huy đứng chết lặng. Chia tay? Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra tình huống này vì anh đã bắt đầu yêu Đông Giao.

Đông Giao hấp tấp chạy ra đường. Hoàng Huy đuổi theo gọi:

- Đông Giao! Nghe anh nói nè.

Chạy được mấy bước, chợt Huy nghe sau lưng mình có tiếng người ngã xuống. Quay lại nhìn, anh hốt hoảng chạy ngược lại:

- Ba!

Thấy ông gục xuống, chợt nhớ ba mình có chứng bệnh tim, Huy vội bế xốc ông lên:

- Ba, tỉnh lại đi ba ơi!

Huy luống cuống chạy đi lấy thuốc đổ vào miệng cha.

- Ba ơi! Tỉnh lại đi ba...

Ông Hồ đã chết trên đường đến bệnh viện do bệnh tim. Huy gào lên thất thanh:

- Ba...